

1 ינואר 2021

לוחמים, מקדימ ותומכי הלחימה - יוצאי סיירת חרוב המיתולוגית, משפחות הנופלים וחברים שאיבדנו
 פטרט צת, דור ההמשך בסיירת חרוב הפצילה, שלמות !

שנת הצבודה 2021 תפנה הצמותה מאמץ מיוחד ומשאבים להקמת פארק סיירת-חרוב שצף גבעת הרעות
 הסמוכה לחוות ציינות-קדם שבבקצת הירדן.

המיט, פרי רציונו של מיכה שלוי (יוצא סיירת חרוב ומלוחמי קרב הציר סואץ), החל למצשה בתחילת
 שנת 2018. מפגש לוחמי הסואץ ובני משפחותיהם, שהוקדש לנטיעות ראשונות על הגבעה, היווה ציון דרך
 לתחילת פצילות ומפגשי רציט ציתייט. סט. במהלך שנת 2020 החלה פצילות הצמותה להקמת פארק
 סיירת חרוב על הגבעה. מיט משותף לכולנו ונקווה כי יחד נצכה לראות את הנוי הירוק והפצילות
 המאונות על גבעת הרעות.

צוד על הפארק וייצודיו ראו נא בכתבתו של תא"ל (מי.ל.) שלום קורן, שהיה מ"פ א' בסיירת חרוב בקרב
 הציר סואץ במלחמת יוט כיפור, אוקטובר 1973.

שנה אנרחית טובה, שנת פריאות איתנה, ופקץ האור בקצה המנהרה - יבוא "דרור" לכולנו.....
 י. ע

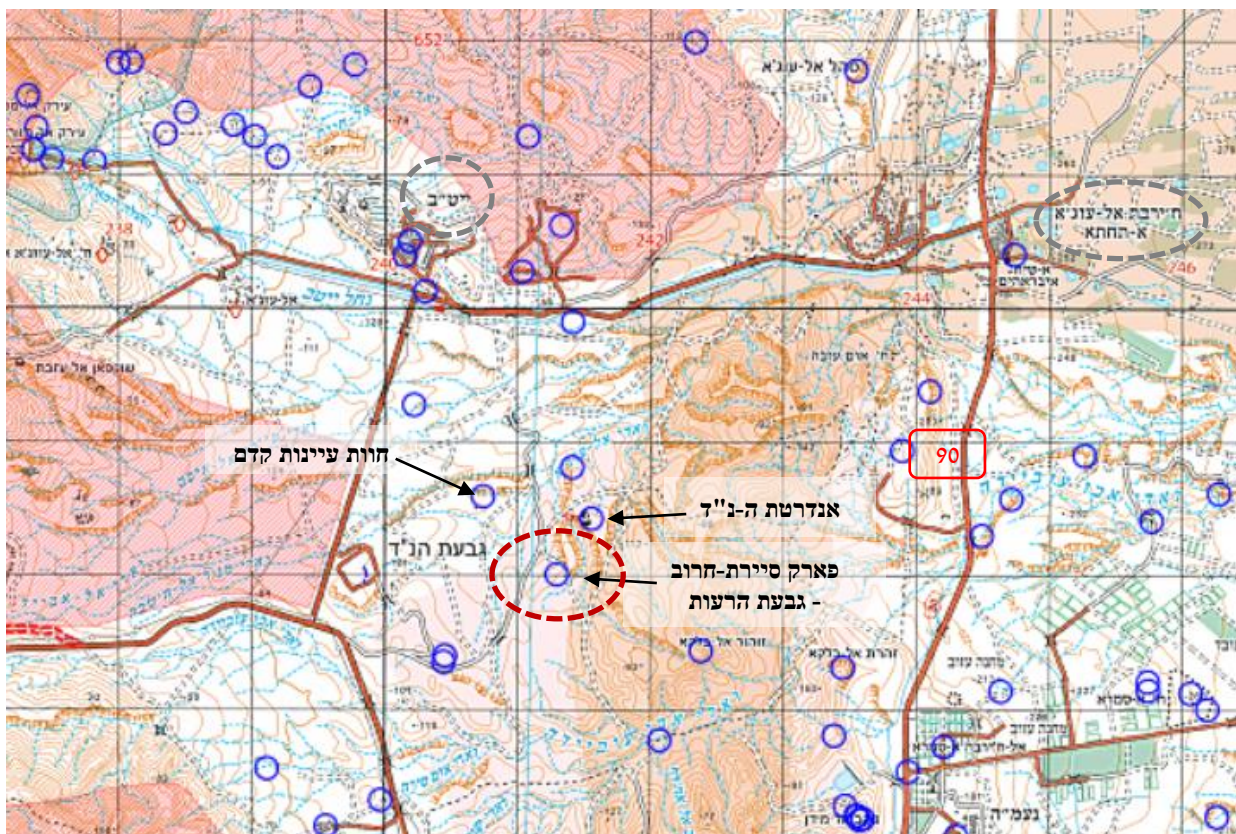
פארק סיירת חרוב - גבעת הרעות

הרעיון להקים מקום בו ניתן יהיה לקיים מפגשים של יוצאי הפלוגה ומשפחות החללים נולד במוחו של מיכה שלוי, שהיה אחד
 הלוחמים בפלוגה.

את הבשלת הרעיון מתאר מיכה בסיפור "מלחמת השחרור מהמלחמה" (בספרם של חילי טרופר ויהודה שוחט "מרד של
 תקווה", בהוצאת ידיעות אחרונות 2018). על כך ראו פרק מסיפורו של מיכה בסיום כתבה זו.

אותר המקום המיועד והתחלתו במפגשים במקום כאשר כל מפגש כלל נטיעת עצים ותוספת כזו או אחרת (פרגולה, ספסלי ישיבה
 וכו').

הגבעה ממוקמת בסמוך לחוות "עיינות קדם" ליד היישוב יי"ב שבבקעה. חניכי החווה הם אלו שמתחזקים את המקום, ואף הובילו קו
 מים להשקיית העצים שעל הגבעה. אין מניעה להגדיל את שטח האתר בתיאום עם עומר עתידיה בעלייה של חוות "עיינות קדם".

גבעת הרעות - מבט כללי (11 נובמבר 2020)

עם הזמן התחברו לרעיון ולמפגשים יותר ויותר אנשים מיוצאי סיירת חרוב מעבר לאנשי פלוגת קורן (פלוגה א') שהיו היוזמים והמייסדים.

בהמשך התלבטנו האם להשאיר את התפיסה במתכונת המקורית קרי, מקום מפגש לאנשי הפלוגה ולמשפחות השכולות של חללי הפלוגה, או להרחיב את הרעיון עד כדי יצירת מקום שייקרא "פארק סיירת חרוב" ויהווה מקום מפגש לכל מיני אירועים ומפגשים של כל יוצאי הסיירת.

בנוסף לנטיעות, הוספנו אבן שמספרת את סיפורה של הסיירת ואבן נוספת עם שמות החללים מהקרבת על העיר סואץ. עמותת סיירת חרוב אימצה את הרעיון והנושא הינו הנושא העיקרי בת"ע של העמותה לשנת 2021.

החלטנו להתקדם לשלב הפיכת האתר לפארק רק אחרי תכנון כולל (עד היום התקדמנו בשיטה של אבן ועוד אבן). לפניית אהוד גבריאלי ניאוטה האדריכלית חדווה גורדון והביעה הסכמתה להירתם בהתנדבות לביצוע תכנון הנוף והתכנית לפארק. התקיים מפגש באתר בבקעה בהשתתפות חדווה ומספר נציגי העמותה ויוצאי סיירת חרוב. מפגש זה בא לשם איסוף מידע ראשוני ונתוני שטח בסיסיים הנדרשים לחדווה לשם הכנת תכנית אדריכלות-נוף ותכנית - התואמים לייעודי הפארק. אל המפגש הצטרף גם דר' סוהיל זיידן, פקיד היערות הארצי של קק"ל, אשר לטובת העניין המקצועי התלווה אל האדריכלית. במהלך המפגש הוצגו הרקע להקמת הפארק ועקרונות הייעוד.

הרעיון המרכזי הוא להפוך את המקום לאתר חי שיכלול שבילים, עצים, ספסלים ואולי גם בריכה אקולוגית שתוביל מים בתעלות מאזור ראש הגבעה למרגלותיה וחוזר חלילה. (יש לנו מתנדב מיוצאי הסיירת שמוכן לבנות אותה. יחד עם זאת, ברור לנו שיידרש לשם כך סכום כסף לא מבוטל).

הפארק יהווה גם אתר הנצחה למורשת סיירת חרוב ושימור זכר הנופלים בהיותם בשירות בסיירת ובמלחמות ישראל. אנו מבקשים להימנע מהקמת עוד "קיר זיכרון". כוונתנו היא להקים פארק שיהווה אתר זיכרון מוטמע בפארק ירוק ומוצל שיאפשר גם קיום אירועי העמותה, פארק בו תתאפשרנה תנועה רגלית נעימה ושהייה/ישיבה באזורים מוצלים, אתר ביקור למשפחות הנופלים, ביקורי מטיילים ועוד.

לבד מרכיבי הנוף הכללי הקיים ותוספות הרחבה ופיתוח בהתאם לייעודי הפארק כאמור, יבואו לידי ביטוי שני מוטיבים מרכזיים עליהם יושתת הפארק:

1. מור"ק סיירת חרוב בין השנים 1966-1974 - ובהמשך הסיירת הצעירה.
2. הנצחת חללי סיירת חרוב ולוחמי הסיירת שנפלו במלחמות ישראל.

לאחר התכנון האדריכלי, שיאושר ע"י וועד העמותה, יוכלו כל מחזור/פלוגה להקים סלע-אנדרטה בתוך האתר, בהתאם להגדרת ואפיון המתכננת.

בהצלחה רבה לכולנו
שלום קורן

מלחמת השחרור מהמלחמה (הועתק ישירות מהמקור) –

כך עלה והתגבש הרעיון - תיאורו של מיכה בפרק שכתב לספרם של חילי טרופר ויהודה שוחט "מרד של תקווה". מיכה, מלוחמי סיירת חרוב שהשתתף בקרב העיר סואץ במלחמת יום כיפור, אוקטובר 1973.

מלחמת השחרור מהמלחמה

מיכה שלי

בעיניים בורקות ודיבור מעט מפוזר, מיכה שלי מבקש לפתוח עם הסיפור הבא, שסוגר עבורו את מעגל, מאסון גדול לתקווה. מהאירוע שטלטל את החברה הישראלית וזעזע אותה, לבניה מחדש:

"לפני שנה וחצי אני מקבל טלפון ממישהו בשם עומר. 'תשמע', הוא אומר, 'קיבלתי את השם שלך מחברים. אני רוצה שתבוא ללמד אצלנו'.

'מה זה אצלכם?'

'חוות עיינות-קדם בבקעה'.

'לא שמעתי על זה בחיים שלי, אבל בוא נראה. איך מגיעים?'

'ליד אנדרטת הנ"ד, בעוג'ה'.

אני נוסע לשם. מגיע לחווה, נפגש עם עומר שמספר לי על עצמו וקצת על החווה שמאוכסת על ידי בני נוער שנפלטו מכל מיני מקומות וסיפור החיים שלהם לא פשוט. יום בשבוע הם לומדים מכונאות רכב, יום בשבוע פחחות. הם מחפשים מישהו שילמד אותם משהו רחני. 'היסטוריה, משהו כזה', הוא אמר לי.

'בסדר', אמרתי. 'אין בעיה'.

'מה תלמד?' הוא שאל.

'אין לי מושג, אני מציע שנתחיל ונתגלגל. אבל אני לא מתכוון ללמד דנה קנתה בננה וכאלה. אני יותר בעניין של אורי צבי גרינברג, ברנר כאלה'.

'בסדר', הוא אמר. 'יאללה, קדימה'.

נסעתי הביתה ואמרתי לעצמי, עד שהוא לא מתקשר פעם נוספת אני לא מגיע. לא מתאים לי כל הסיפור הזה. אחרי חודש הוא מתקשר. 'נו', הוא שואל. 'מתי תבוא?'

חשבתי ואמרתי יאללה, ניסע לשיעור ניסיון. הגעתי, זה היה מדהים. מהמם. הרבה מאוד שנים לא הייתה לי חוויה כזאת. הבאתי מדרש תלמודי על מטמורפוזה של מה שאני קורא, בין איכר לרוכל, בין רוכל לאיכר. נראה לי מתאים להם, עובדי אדמה, אנשים שמגיעים מהפאלחה. מאז אני שם כבר שנה וחצי, פעם בשבוע אחר הצהריים. זה הדבר הכי משמעותי שאני עושה.

משהו בעוצמות הבלתי רגילות שם משך אותי, לא רק הילדים. אני חושב שהסיפור הוא שהחווה ממוקמת מרחק של איזה מאה מטר מנקודת הכינוס של הגדוד שלנו לפני הירידה לסואץ במלחמת יום הכיפורים.

שירתתי בסיירת חרוב, ולפני היציאה לדרום כינסו את הגדוד בשטח הגיאוגרפי הזה. זו הייתה למעשה הפעם האחרונה שהיינו כל החברים ביחד. משם ירדנו לסיני ואנשים הלכו לאיבוד. כמעט כולם מתו. התחלנו את המלחמה שלוש, וסיימנו אותה רק ארבעה. ארבעים ושלוש שנים אחרי, מרים אל"י הבחור החביב הזה טלפון ומבקש ממני ללמד, ואני יש לי חולשה לנוער נושר. והנה, הוא כאילו ביקש ממני לסגור מעגל, בלי לדעת.

פעם אחר פעם יהודית, אשתי, אומרת לי, 'אני מבינה למה אתה נוסע לשם אבל בבקשה תוריד את הבקעה. זה נסיעות, חזרה בלילות, אתה כבר לא ילד, הכביש קשה במיוחד בגשם'. זה באמת חור, אבל אני חושב שיש אצלה גם חרדה שאני חוזר לשם מסיבות אחרות, היא מפחדת שאשאב שוב לפוסט טראומה. אבל אמרתי לה, 'את החווה הזאת אני לא עוזב עד ליום שלא אוכל לנהוג. המקום הזה הוא חלק ממני'.

במקביל, קורה עוד משהו. החבר'ה ששרדו מהפלוגה שלי - פלוגת קורן, עושים כבר שנים איזה תהליך של ניסיון להתמודד עם הטראומה שלהם. נוסעים יחד עם נט"ל והמשפחות השכולות. האמת שנעלמנו למשפחות של החללים מיד אחרי המלחמה. הייתה שם התפרקות מוחלטת. אני לא הייתי בתוך התהליך כי לא רציתי, זה לא מתאים לי ועברתי את העניין הזה מזמן. הם הגיעו לזה עשרים שנה אחריי, ועוברים היום את מה שאני עברתי בשנת 1993. חששתי שזה ישאב אותי, זה לא נכון לי. אני חלק מרשימת התפוצה שלהם, אבל לא יכול להתמודד עם הסיפור קורע הלב הזה. העדכונים על ההוא שהתאשפז פה וההוא שהתאשפז שם.

יום אחד אני רואה בהתכתבויות שהם מחפשים מקום לבנות בו אתר זיכרון למחלקה שלנו, שהיה בה את מספר ההרוגים הגדול ביותר במלחמה. אחד הלך לקק"ל ואמרו לו, 'בכיף, נעשה פינה, תביאו מאה אלף שקל'. מסכנים, אין להם כסף. ואז, בצירוף מקרים, בעשרים ורביעי לאוקטובר - היום שבו קרה האירוע בסואץ - הייתה

לי פעילות עם חבר'ה שעוסקים בחינוך. החלטתי לקחת אותם לחווה, וביקשתי מיואל שרון שהיה המפקד שלי שיבוא להרצות על כישלון והצלחה ויביא אתו תמונות שלנו שם כחיילים צעירים.

יואל הגיע, הרצה, וכולם התלהבו והיו בשוק כי הם בכלל לא הכירו את הסיפור שלי עד אז. הרי החלטתי שאני לא מגיע עם סיפורי עלי באבא. בסוף ההרצאה אמרתי לעומר שאנחנו מחפשים מקום להקים בו אתר הנצחה, וחשבתי על הנקודה כאן ליד החווה. הוא מיד התגייס ואמר, 'יאללה'.

בפעם הראשונה חזרתי לפורום הזה. הצעתי שבמקום אבן או סלע, נקים בוסתן פורח, מלבלב ליד חווה של נוער בסיכון. נעשה אירוע עם שירי ארץ ישראל, חה יהיה מקום שאפשר לבקר בו. ואכן, בט"ו בשבט זה מה שעשינו: הקמנו בוסתן פורח, חי, במקום שממנו יצאנו אל התופת. במקום מקום של ייאוש וזיכרון, הקמנו מקום של תקווה".

*****

